

В ЖИТАТА

Един жетвар самичък
до нивите се спря,
с лъчи небето бистро
очите му огря.

Погледна равнината—
и синия простор
потъна в дълбината
на ясения му взор.

Жита, жита узрели
и слънчево небе!
Люлее южен вятър
море от класове.

Той гледа, сам самичко
изкача изведнъж
момиче синеоко
из пламналата ръж.

Поглежда го усмихнат
и с весели очи
целува му страните
и русите коси.

и после се изгубват
в широкото поле . . .
След тях остава само
море от класове . . .